

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z odwołania W. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 września 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. decyzją z 8 lutego 2012 r. odmówił wnioskodawcy W. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wnioskodawca wniósł odwołanie od tej decyzji.

Sąd Okręgowy w N. – Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 18 grudnia 2012 r., IV U (...), oddalił odwołanie.

Wnioskodawca wniósł apelację od wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 16 października 2013 r., III AUa (...), oddalił apelację.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy wiązało się z koniecznością wykazania, że skutki bezspornego wypadku przy pracy z 22 lipca 1989 r. powodują obecnie niezdolność do pracy. Ustalenia faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięcia zostały dokonane na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego

(opinii biegłych lekarzy odpowiednich specjalności), które wykazało brak niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Ponadto, z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że zarówno stwierdzony u wnioskodawcy uszczerbek na zdrowiu, jak i częściowa utrata słuchu, nie powodują niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przy czym ustalenia te uwzględniają obydwa podnoszone przez wnioskodawcę elementy utraty zdolności do pracy zarobkowej – ekonomiczny i biologiczny.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł w imieniu skarżącego jego pełnomocnik, zaskarżając wyrok ten w całości. Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego, a mianowicie: 1) art. 6 ust. 1 pkt 6 w związku z art. 16 ust. 1 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, przez niewłaściwe zastosowanie przejawiające się nieuwzględnieniem przez Sąd, że odwołujący się jest częściowo niezdolny do pracy, a jego niezdolność do pracy wynika z wypadku przy pracy, któremu odwołujący się uległ w 1989 r.; 2) art. 41 ust. 1 w związku z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, przez niewłaściwe zastosowanie.

Konieczność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił tym, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, ewentualnie o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego, uznanie zasadności roszczenia wnioskodawcy i przyznanie mu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej pełnomocnik skarżącego podniósł, między innymi, że niezdolność wnioskodawcy do pracy związana jest przede wszystkim z wypadkiem przy pracy, który miał miejsce 22 lipca 1989 r. W wyniku wypadku wnioskodawca doznał zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa szyjnego, obustronnego niedosłuchu mieszanego oraz cierpi na szumy uszne. Schorzenia te uniemożliwiają podjęcie jakiegokolwiek pracy, ponieważ niedosłuch jest tak znaczny,

że uniemożliwia wnioskodawcy porozumiewanie się z innymi osobami, w związku z czym staje się on osobą niepożądaną przez potencjalnych pracodawców. Pierwsze objawy choroby wnioskodawcy ujawniły się w 1990 r. W tym czasie rozpoczęto także leczenie, które miało niwelować objawy choroby. Leczenie jest jednak bezcelowe z uwagi na stale postępujący ubytek słuchu oraz schorzenia neurologiczne, tj. zaburzenia mowy i słuchu, utratę równowagi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) powinien stanowić odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Skarżący uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania tym, że jest ona oczywiście uzasadniona. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jest skuteczne tylko wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka podstawy wskazane w skardze zasługują na uwzględnienie, tj. gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej, wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. postanowienie SN z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100). Istotne jest przy tym wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy

wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie SN z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Przedstawiona w skardze kasacyjnej argumentacja prawna nie daje podstaw do przyjęcia, że skarga jest „oczywiście uzasadniona” w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący nie wykazał (w osobnym, wyodrębnionym wywodzie), że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zaskarżony wyrok narusza prawo w sposób oczywisty (rzucający się w oczy, bez prowadzenia dogłębnej analizy prawnej). Skarga kasacyjna może być uwzględniona ze względu na „zwykłe” naruszenie prawa (przepisów powołanych w ramach podstaw), ale przyjęcie jej do rozpoznania uzasadnia jedynie kwalifikowana postać tego naruszenia, określana jako oczywistość skargi utożsamiana z oczywistym naruszeniem prawa.

Skarżący nie wykazał oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, ponieważ jego argumentacja ogranicza się jedynie do zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd drugiej instancji w zakresie oceny, czy skutki wypadku przy pracy z 22 lipca 1989 r. spowodowały u niego niezdolność do pracy. Z ustaleń Sądu Apelacyjnego, opartych na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego, w tym opinii biegłych lekarzy odpowiednich specjalności, wynika, że u ubezpieczonego nie występuje całkowita ani częściowa niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Odmowa przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy nie jest zatem w oczywisty sposób sprzeczna z prawem. Skarżący, powołując się na oczywiste naruszenie przepisów prawa, neguje w istocie poczynione w sprawie ustalenia faktyczne dotyczące jego stanu zdrowia z punktu widzenia oceny zdolności do pracy. Podnoszone zarzuty dotyczą jednak ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy się nie zajmuje w postępowaniu kasacyjnym.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.